

מ"ת 17826/03/17 - מדינת ישראל נגד עומר דיריה

בית משפט השלום באשקלון

מ"ת 17826-03-17 מדינת ישראל נ' דיריה (עציר)
תיק חיצוני: 66168/2017

בפני מבקשים נגד משיבים
כבוד השופט יורם ברוזה
מדינת ישראל
עומר דיריה (עציר) ע"י עו"ד חסונה

החלטה

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו שלושה אישומים המייחסים לו עבירות רכוש שונות וכן עבירות של שהייה בלתי חוקית בתחומי מדינת ישראל.

אישום ראשון:-

2. בהתאם לנטען בכתב האישום ביום 21/2/17 בצוותא חדא עם אחר פרץ המשיב לבית כנסת באשקלון, עקר טלוויזיה ממקומה וכן ניסה לעקור כספת.
3. מבית הכנסת נגנבו תפילין וטלית, מזומנים וכן המחאות שניתנו כתרומה.
4. כל זאת נעשה כאשר הנאשם שוהה שלא כדין בתחומי מדינת ישראל.
5. כמו כן נטען כי ביום 22/2/17 שהה שלא כדין ברח' גבעתי באשקלון.
6. בגין אישום זה מיוחס לנאשם התפרצות למגורים/תפילה בכוונה לבצע עבירה, לפי סעיף 406 (ב) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 וכן כניסה לישראל שלא כחוק לפי סעיף 12 (1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב - 1952 (שתי כניסות).

אישום שני:-

7. בהתאם לנטען בכתב האישום בין התאריכים 16/2/17 בשעה 15:30 לתאריך 18/2/17 בשעה 18:40 התפרץ הנאשם בצוותא חדא עם אחר לבית עסק באשקלון ונגב קופה רושמת עם מזומנים וכן מכשיר אייפד.
8. גם עבירה זו נעשתה כאשר הנאשם שוהה שלא כדין בתחומי מדינת ישראל.
9. בגין אישום זה מיוחס לנאשם פריצה לבניין שאינו דירה ובצוע גניבה, לפי סעיף 407 (ב) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, כניסה לישראל שלא כחוק לפי סעיף 12 (1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב - 1952.

אישום שלישי:-

עמוד 1

10. בהתאם לנטען בכתב האישום, ביום 12/2/17 התפרץ הנאשם למסעדה באשקלון וגנב משם קופה ריקה.
11. גם עבירה זו נעשתה כאשר הנאשם שוהה בישראל שלא כחוק.
12. גם בגין אישום זה מיוחס לנאשם פריצה לבניין שאינו דירה ובצוע גניבה, לפי סעיף 407 (ב) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, כניסה לישראל שלא כחוק לפי סעיף 12 (1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב - 1952.

הראיות בתיק:-

13. בפתח הדיון מיום 14/3/17 הודה הנאשם בקיומן של ראיות לכאורה בתיק.
14. טוב עשה הסנגור שכן הראיות בתיק מתבססות על עדויות אחרים, אשר נתפסו עם הנאשם בדירה, העובדה כי חלק מהרכוש נתפס בדירה בה שהה הנאשם וכן טביעות אצבע שלו שנתגלו בדירה.
15. יצוין כי הנאשם עצמו הודה בכך שיחד עם אחר התפרץ לבית הכנסת וגם ביצע הצבעה (רק שטענתו הייתה שתפקידו היה לשמור בחוץ כאשר האחר פרץ פנימה) אולם אח"כ חזר מהודאתו זו. לפיכך קיימות ראיות לכאורה כנגד הנאשם, ואין בהן כרסום.

עילת מעצר:-

16. בפתח הדיון היום טען ב"כ הנאשם כי עילת המעצר בתיק זה הינה החשש מהימלטות מאימת הדין ואין עילה נוספת.
17. ב"כ המאשימה טען כי מדובר במי שפרץ לשלושה מקומות באופן שיטתי, וממעשיו אנו למדים כי כניסתו לישראל לא הייתה לצרכי פרנסה כי אם לצרכי ביצוע עבירה.
18. חידד ב"כ המאשימה וטען כי בפריצה לבית תפילה ישנה מסוכנות הזוהר לפריצה לדירה, שכן אותו חשש הקיים כי הנאשם יתקל באנשים ותפתח התפרצות אלימה קיים בבית התפילה.
19. בנסיבות אלו טען ב"כ המאשימה כי לא ניתן לאיין את המסוכנות על ידי חלופה, מדובר בביצוע עבירות בצוותא חדא, בשילוב עם כניסה לישראל שנועדה לצורך ביצוע העבירה.
20. למצער טען ב"כ המאשימה כי אין בערבים שהוצעו בכדי להוות חלופה ראויה, ובייחוד הפנה את טענותיו לערב הישראלי אשר הודה כי אינו מכיר את הנאשם (למעט מפגש אקראי לפני כחודשיים) וכי התבקש בשיחה טלפונית לבוא ולחתום וזאת על ידי אח של הנאשם שהתקשר אליו.
21. ב"כ הנאשם הפנה להחלטות בית המשפט בתיקי מעצר הימים.
22. כמו כן חזר וטען כי לא מדובר בעבירות רכוש המקימות עילת מעצר של מסוכנות, וכי אם תתקבל עמדת המאשימה יצא שלעולם שוהה בלתי חוקי נידון למעצר עד תום ההליכים ללא חלופה.
23. באשר לערב הישראלי טעם ב"כ הנאשם כי אין בו פסול, וכפי שכבר נקבע שחברת שמירה יכול ותהיינה חלופה ראויה אין כל מניעה שאדם זה, שכל אשר נדרש ממנו הינו לספק ערבות כספית, יספק ערבות זו שכן מדובר בערבות "אפשרית גם אם לא אופטימלית" ויש להתחשב גם בכך שהנאשם יידרש להפקדה כספית משמעותית.

תיק מ"י 50335-02-17

24. המשיב נעצר ביום 22/2/17 בשעה 17:00 וזאת יחד עם נאשמים נוספים (אשר נגדם הוגש כתב אישום נפרד ונגד חלקם ניתן גזר דין כאשר אחד מהם שוחרר במסגרת תיק מעצר עד תום ההליכים לחלופה ללא

25. ביום 2/3/17 הוארך מעצרו עד ליום 5/3/17 וזאת כאשר כל אשר נותר הינו לקבל חוות דעת סופית של מעבדת טביעות האצבע (לאחר שחוות דעת ראשונית הצביעה על זהות בין הנאשם לבין טביעות האצבע שנמצאו).
26. ביום 5/3/17 התייצבו הצדדים ואזי התברר כי עדיין אין חוות דעת סופית ולא ניתן לדעת מתי תהיה, באותו מועד החלטתי כי לא ניתן להחזיק עצורים כבני ערובה של מעבדות המשטרה, אשר טוענות לחוסר אדם (ודוק עניין זה עולה ביותר מתיק אחד) ועל כן הוריתי לשחררו לחלופת מעצר, לאחר שהוצג בפני ערב וכן קבעתי תנאים וזאת בהתאם לאשר נקבע על ידי במ"ת 23055-02-17 ואשר אושר על ידי בית המשפט המחוזי בעמ"ת 53009-02-17 (למעט עניין ההפקדה אשר באותו ערר הועלה).
27. המדינה הגישה ערר על החלטה זו עמ"י 10446-03-17, כאשר היא טענה לגבי הערב אשר התברר לאחר הדיון כי הוא הסתיר עבר פלילי רלוונטי, לדיון בבית המשפט המחוזי התייצבה המאשימה כאשר בידה חוות דעת סופית וכן הצהרת תובע, בהתאם נמחק הערר כאשר החלטת עיכוב הביצוע נותרת על כנה והצדדים הסכימו לטעון לעניין זה בבית המשפט השלום במועד הגשת הצהרת התובע.
28. המאשימה הגישה כתב אישום, וכפי שהחלטתי ביום 8/3/17, הרי שנפקות ההחלטה הינה שלמעשה הנאשם לא שוחרר, ועל כן נותר במעצר והדיון נדחה להיום בכדי שהנאשם יוכל לטעון לעניין השחרור ולהציג חלופה מתאימה.

עילת מעצר:-

29. השאלה הינה האם קיימת עילת מעצר בתיק זה של הימלטות מהדין בלבד או שמא ישנה עילת מעצר של מסוכנות.
30. המסוכנות בעבירות רכוש הינה תולדה של הנסיבות בהן נעשתה העבירה, יצוין כי אין מדובר בחזקת מסוכנות סטטוטורית אלא כזו הנלמדת מנסיבות ביצוע העבירה.
31. בעניינו מדובר בעבירה שנעשתה בחבורה, בשלושה מועדים שונים, בשני מיקרים דובר בכניסה לבית עסק סגור, עניין שאין בו מסוכנות אולם במקרה נוסף דובר על בית תפילה.
32. בצדק טען ב"כ המאשימה כי לא בכדי בחר המחוקק להתייחס להתפרצות לבית תפילה כשווה למקום מגורים, הסכנה כי במקום ישהו אנשים וכי תתלקח התקלות הינה גדולה יותר מאשר לבית עסק נעול.
33. כפי שנקבע בבש"פ 5431/98 רוסלן פרנקל נ' מ"י, פד"י נב (4) 268, מגמת חוק המעצרים הינה כי גישה קפדנית יותר לגבי עילת המעצר, וכן כי:-

"עבירות רכוש טומנות בחובן סיכון טבוע כי בתנאים מסויימים הן יבוצעו באלימות ותוך סיכון חיי אדם, או שלמות גופו; אם לצורך השגת הרכשו, אם לשם שמירה עליו, ואם לצורך הימלטות המבצעים מעונש.

מטעמים אלה ניתן לקבוע כי עבירות רכוש המבוצעות באורח שיטתי, או בהיקף ניכר, או תוך התארגנות של עבריינים מספר, או תוך שימוש באמצעים מיוחדים ומתוחכמים, עלולות לפי מהותן ונסיבות ביצוען לסכן את ביטחון האדם ואת בטחון הציבור.

לפיכך, אין לשלול קיומה של עילת מעצר בכל מקרה של עבירות המבוצעות נגד הרכוש, ויש לבחון את מכלול הנסיבות כדי לקבוע אם נתקיימה עילת מעצר, היינו - לבחון אם נשקף מן העברייין אשר לו מיוחסת העבירה סיכון לביטחון במשמעו האמורה" (שם, עמ' 272).

34. בבש"פ 45/10 פאדי מסארוה נ' מ"י (פורסם בנבו) קובע כב' השופט עמית כ"י:-

" כשלעצמי, אני מתקשה לקבל את הטענה כי בכל מקרה של עבירת רכוש יחידה או עבירת רכוש לא מתוככמת, לא קמה עילת מעצר. יש בגישה זו כדי לעודד בעקיפין ריבוי עבירות, שהרי כל שרשרת עבירות מתחילה בעבירה הראשונה, שמא יאמר העבריין לעצמו כי אין סיכון שיעצר ב"מכה" הראשונה. "פתאום קם אדם בבוקר ומוצא..." שמכוניתו חלפה עם הרוח, או במקרה הטוב, נפרצה ותכולתה נשדדה. חוזר אדם לביתו בסוף עמל יומו ומוצא כי מאן דהוא חדר לפרטיותו ונטל את רכושו ואת חפציו שאותם צבר בזיעת אפו ומיטב כספו. מי ימדוד את עוגמת הנפש, הרוגז וחסרון הכיס שנגרמו למי שנפגע מאותן עבירות רכוש, שדומה כי ליבנו גס בהן, והסטטיסטיקה של העבירות הלא מפוענחות בתחום זה מדברת בעד עצמה. אין לראות בעבירות רכוש, כמו התפרצות לדירה או גניבת רכב, גזירת גורל שאין לה מענה בחוק ובפסיקה.

ודוק: אין בכוונתי להכניס בדלת האחורית את העילה של הרתעה מפני עבירות שהן "מכת מדינה", עילה שהמחוקק השמיט מחוק המעצרים. אלא שהעבירות של גניבת רכב או התפרצות לדירה, גם אם אינן "מתוככמות", הן מסוג העבירות שיש בהן מסוכנות אינהרנטית נוכח הפוטנציאל להתפתחות אלימה. פריצה לבית או לחצרים מערערת את הבטחון האישי של הציבור וגניבת רכב עלולה, בהאידינא, להפוך חיש מהר למרדף משטרתי על כל הסכנות הכרוכות בכך "

35. הפסיקה קבעה מספר נסיבות בהן יראו גם עבירת רכוש כעבירה אשר המסוכנות ניכרת בה, בעניינו מדובר על הפוטנציאל להתפתחות אירוע אלים בכניסה לבית תפילה, ביצוע עבירות יותר מפעם אחת, ביצוע שיטתי ובחבורה.

36. גם העובדה שהנאשם נכנס לתחומי מדינת ישראל כדי להתפרנס, אולם פרנסתו הינה על ידי גניבת רכושם של אחרים, יש בכדי להוות עילת מעצר של מסוכנות.

37. מכל האמור לעיל עולה כי קיימת מסוכנות המצדיקה מעצר, גם אם אין מדובר במסוכנות מדרגה גבוהה.

38. לפיכך השאלה שעל הפרק הינה האם יש מקום לשקול חלופה בעניינו של הנאשם כמצוות המחוקק (ראו בבש"פ 1911/11 רועי נווה נ' מ"י (פורסם בנבו)).

39. כפי שכבר נקבע אין בעובדה שהנאשם הינו תושב הרשות בכדי לאיין את האפשרות למצוא חלופה ראויה, גם בשטחי הרשות הפלסטינאית. על בית המשפט לבחון האם מדובר רק בעבירת שהייה בלתי חוקית או שמא גם בעבירות אחרות וכן מה מידת המסוכנות הנטענת, כפי שנקבע בבש"פ 10418/08 עאהד טאלאלקה נ' מ"י (פורסם בנבו)

"דעת לנבון נקל, שכאשר המדובר בתושב הרשות, וכל עוד לא נשתנה מצב היחסים במישור הכללי והמשפטי, יש חשש טבוע וברור להימלטות מאימת הדין בשטחי הרשות הפלסטינאית, ובמקרים לא מעטים אכן אין מנוס ממעצר. השאלה אם בנסיבות העבירה והחשוד או הנאשם - מהות ומיהות - אין מקום לשחרור לחלופה, או שמא ניתן להפיג את חשש ההימלטות במידה סבירה בחלופת מעצר בישראל, או אף בשחרור לשטח גופו בתוך הפקדה וערבויות של ישראלים, היא תלוית נסיבות; אליה על בית המשפט להידרש בכל מקרה לגופו"

40. בעניין בבש"פ 6781/13 מוחמד קונדוס נ' מ"י (פורסם בנבו) קבע בית המשפט העליון כי גם בעניינם של תושבי הרשות הפלסטינית יש לאזן בין חירות הנאשם, אשר עדיין בחזקת חף מפשע, והצורך להגן על בטחון הציבור מאישך כמו גם הצורך להבטיח ניהולו של המשפט.

41. עוד קבע בית המשפט בעניין את בבש"פ 873/14 מוחמד קנדיל נ' מ"י (פורסם בנבו) כי אין מקום שבית המשפט יחליט את החלטתו מתוך הערכות כללית וכן אקסיומות בדבר תושבי האזור.
עמוד 4

בית המשפט העליון מציין מה הם השיקולים שעל בית המשפט לשקול בבואו לקבוע האם יש מקום לשחרר לחלופה:-

- 41.1. מה הן העבירות המיוחסות לנאשם, האם רק הכניסה לישראל או שגם עבירה נלווית שכן:-
- "אין דומה מי שביצע עבירה של שהייה בלתי חוקית לבדה, למי שביצע, לכאורה, בנוסף לשהייה הבלתי חוקית בישראל, גם עבירות אחרות. אין מקרה בו מדובר בעבירות קשות וחמורות שפגיעתן בציבור ובפרט כבדה, דומה למקרה שעניינו עבירה קלה יחסית. כאשר מדובר בעבירות חמורות, ובפרט נוכח הסמיכות הגיאוגרפית בין ישראל לאזור, קמה ממילא לרוב גם עילת המסוכנות, אם משמעות שחרורו של הנאשם לאזור היא כי הוא יוכל לשוב ולנסות להיכנס לישראל לשם ביצוע עבירות דומות נוספות. מקום שקיימות עבירות נוספות, שאלת ההתחמקות מן הדין אינה עומדת לבדה ולרוב יש לבחון גם את מסוכנותו של הנאשם, אם יפר את תנאי השחרור שעל קיומם אין למערכת האכיפה דרך לפקח באזור."**
- 41.2. שיקול נוסף הינו עברו של הנאשם. ככל שהעביר הפלילי כבד יותר, הרי שבית המשפט יטה פחות לשחרור לחלופה.
- 41.3. כמו כן יש לקחת בחשבון את המצב הבטחוני.
- 41.4. עניין אחרון הינו כי, שחרור לחלופה ילווה תמיד בערובה כספית משמעותית, וכן ערבים תשובי מדינת ישראל שיתחייבו גם הם לערובה משמעותית.
42. בעניין **קונדוס** לעיל מדגיש בית המשפט העליון כי שחרור לחלופה בתחומי מדינת ישראל הינו חריג שבחריגים.
43. לאור נסיבות תיק זה, סבור אני כי ניתן לשחרר את הנאשם לחלופת מעצר.
44. אולם לאחר ששקלתי בעניין איני מוצא את אחד הערבים שהוצגו בפני מתאים לעניין זה.
45. מדובר בערב אלמעאבדה עלא, אשר בהגינותו ציין כי אינו מכיר את הנאשם, לא דיבר עימו (ראה אותו פעם אחת מזמן) ואפילו אין בידו את מספר הטלפון שלו.
46. למעשה מדובר במי שהתבקש טלפונית לעזור לאדם צד ג', והתחושה הינה כי מדובר ב"איש קש" אשר הסיבה היחידה להיותו ערב הינה היותו מחזיק תעודת זהות ישראלית.
47. ערב אינו "כספומט" אשר נדרש לספק כסף תמורת אי התייצבות, מטרת הערב להבטיח התייצבות ועליו להיות מסוגל לגרום לנאשם להגיע לדיון, ולו מתוך חובה מוסרית לערב.
48. הרי אם אנו מחפשים רק אדם שישלם על אי התייצבות, ניתן לחייב את הנאשם בהפקדה כספית משמעותית, בת שש ספרות, ואיננו צריכים ערב כלל ועיקר.
49. בניכר ישנם אנשים שכל תפקידם הינו להפקיד כסף בעבור נאשמים (תמורת עמלה) ואם הנאשם אינו מתייצב לדיון הם שוכרים את "ציידי הגולגלות" Bounty hunters אשר יוצאים לצוד אותו במקום רשויות החוק.
50. זו עבודתם של אותם אנשים והם מחזיקים לצורך כך בתעודות רישמיות ובעלי סמכויות לעכב אנשים.
51. בישראל איננו נוהגים כך, והחוק אינו מכיר בכך. אנו ממנים ערבים שמטרתם להבטיח את התייצבות הנאשם לא רק עקב הממון אלא גם על ידי כך שהנאשם מרגיש חובה מוסרית כלפי הערב, והציפיה כי

הנאשם לא יוכל "להסתכל לערב בעיניים" ככל שיפר את אמונו ויתחמק מהדין.

52. לא בכדי בית המשפט חוקר ומתרשם מהעד.
53. לפיכך, ולאחר ששמעתי את העד, ולאחר ששקלתי שוב ושוב מצאתי כי ערב זה אינו מתאים לתפקיד ולא ניתן לאשרו.
54. יצוין כי לגבי הערב, היתם עאטף, סבור אני כי הוא יכול לשמש בתפקיד זה.
55. תיק זה מחייב שני ערבים, שכן מדובר ברצף של עבירות רכוש שנעשו תוך כדי כניסה לישראל, אין מדובר במי שנכנס רק פעם אחת או פעמים, אלא במי ששהה בישראל זמן ממושך אותו ניצל כאמור לביצוע העבירות ומשכך אין מקום להסתפק בערב אחד ויש צורך בשני ערבים, כאשר אחד מהם ישראלי והשני תושב הרשות.
56. לפיכך, הנאשם יעצר עד תום ההליכים.
57. ככל שהנאשם יצליח להציג ערב ישראלי מתאים, הפקדה של ₪ 20,000 וחתימה על ערבות של שני ערבים (ישראלי ופלסטיני) על ערבות בסך ₪ 15,000 (וכן חתימה על התחייבות עצמית של ₪ 15,000) ניתן להגיש בקשה לעיון חוזר.
58. באשר לגובה ההפקדה הכספית, אבהיר כי כפי שקבעתי במ"י 50665-02-17, מדובר על הפקדה של ₪ 20,000 וזאת לאור הקביעה בתיק עמ"ת 53009-02-17 שם המסוכנות הייתה גבוהה יותר וכך גם חשש כי הנאשם ימלט, מאחר ובית המשפט שם הורה על הפקדת ₪ 30,000 ולאחר ששקלתי בנסיבות תיק זה מצאתי כי הפקדה של ₪ 20,000 הינה הפקדה ראויה.
59. התיק ינותב על ידי המזכירות לכב' סגן הנשיאה, השופט אבשלום מאושר.
60. ההחלטה תוקרא לצדדים על ידי כב' השופטת חולתא באולמה.
- ניתנה היום, י"ז אדר תשע"ז, 15 מרץ 2017, בהעדר הצדדים.